

et Beløb af omtrent 3 Millioner Kroner, men det har jeg slet ikke regnet med som Formueforbedring. Ganste vist er der saa heller ikke taget noget Hensyn og kunde næppe tages noget Hensyn til Udflydningen af § 28, da den jo staar meget tvivlsomt endnu, men dersom det Mærkværdige skulde ske, at Regjeringen gennemførte alle de Lovforslag af finantsiel Betydning, som findes opført paa § 28, er det ganste vist, at saa vilde der fremkomme en meget stor Underbalance for næste Aar, en Underbalance, som imidlertid ikke for mig vilde have noget som helst Afstrækkende, idet det i mine Tanker vilde være et ekstraordinært Forbrug af hvad der under ekstraordinære Forhold er blevet opsamlet, de ekstraordinære Forhold nemlig, at man i de foregaaende Aar ikke har kunnet enes om at vedtage saadanne Udgifter, som efter min Mening have været nødvendige.

De Herrer, som have julgt Forhandlingerne om det foreliggende Lovforslag ville jo ikke være i nogen Tvivl om Regjeringens Stilling til Forslaget, saaledes som det foreligger nu. Man behøver jo kun at fæste et Blik paa de af Regjeringen stillede Vndringsforslag til Sagens tredie Behandling i det andet Thing, som ikke ere blevne vedtagne, for at vide, at Vedtagelsen af Lovforslaget i den Form, det har faaet, fra det andet Things Side ikke er fuldestgjørende for Regjeringen. Jeg kan blandt andet henvise til, hvad der ved tredie Behandling er negtet i det andet Thing af overordentlige Udgifter paa § 26 til Krigsministeriet og Marineministeriet, nemlig et Beløb af omtrent $2\frac{3}{4}$ Millioner, foruden hvad der er negtet paa Krigs- og Marineministeriets særlige Paragrafer i Forslaget. Regjeringen anser ikke Finantslovsforslaget, saaledes som det nu foreligger for fuldestgjørende, ikke blot fordi der deri savnes Bevillinger til Udgifter, foranledigede ved bestaaende Love, men ogsaa fordi der deri savnes efter Regjeringens Mening i stort Maal tilstrækkelige Bevillinger til Fuldgjørelse af forskellige Statsformaal, særlig for Krigs- og Marineministeriets Vedkommende. Jeg skal slutte med at meddele, at Regjeringen er bestemt paa at stille indgribende Vndringsforslag til det foreliggende Finantslovsforslag til Sagens anden Behandling her i Thinget.

Schlegel: Jeg kan fætte mig i Kort-hed efter det Foredrag, som vi nys hørte fra den høitærede Confeilspræsident. Det forhold sig saaledes, som han fremhævede, at der er en Forskjel mellem Regjeringensforslaget og det for Landsthinget nu foreliggende Forslag af omtrent 5 Millioner.

Disse Medsættelser vedrøre — som ogsaa blev fremhævet — særlig de militære Budgetter, og de kunne med en rund Sum angives til at være omtrent 3 Millioner, Halvdelen omtrent for hvert Budget. Det er ganste vist, at Udgifterne til de militære Budgetter i det Hele taget ere store; men det er ikke noget Særligt for os her i Landet. Vi høre jo rundt omkring over hele Europa Klager over de store Udgifter, der maa gjøres til de mange Kunstniger, som finde Sted. Vi finde ogsaa Beredvillighed hos alle Nationer til at offere, hvad der er fornødent, fordi Situationen er saadan, at det staar klart for Enhver, at der maa gjøres Noget for at værgø Landets Selvtændighed. Dette gjælder ikke blot de store Stater, som rulle sig til Forsvar og Angreb; men det gjælder ogsaa de smaa Stater, som kun ville forsvare sig selv og hævde deres Selvtændighed og Uafhængighed. Naar der nu spørges, om 3 Millioner Kr. er et stort eller lille Beløb, saa forekommer det mig, at man under disse Forhold kan sige: Se vi hen til, hvad der forlanges alle Vegne, er 3 Millioner Kr. selv i Forhold til vort lille Land ikke noget uforholdsmæssigt stort Beløb, især naar, som det blev paavist af den høitærede Confeilspræsident, man er i Stand til at udrede dem af de aarlige Indtægter uden som saa mange andre Stater at være henvist til at optage Laan. Det forekommer mig derfor at være klart, at under disse Forhold maa Landsthinget slutte sig til Regjeringens Ønske om, at der bevilges yderligere Summer, end der er bevilget i det andet Thing. Jeg skal gjerne indrømme, at allet fra disse Forbringer har det andet Thing i mange Retninger været imødekommende og givet en Finantslov, som i alt Fald fra dette Things Side maa siges at tilfredsstille mange af vore Ønsker; men det er nødvendigt, at de Ønsker, som næres stærkest af os Alle, maa fuldestgjøres, for at der kan komme Overenskomst. Der er desværre ogsaa et andet stort Punkt paa Finantslovsforslaget, nemlig Bevillingerne til de provisoriske Love, som dette Thing altid har holdt saa stærkt paa, medens det andet Thing har havt den modsatte Opfattelse. Jeg skal heller ikke nu komme ind paa en statsretslig Underfølgelse af disse Loves Betydning og Stilling. Landsthinget har jo den Opfattelse, at, da de provisoriske Love ere bestaaende Love, skal der bevilges de Udgifter, som ere nødvendige for deres Gjennemførelse, og for at de kunne holdes. Hvor store Ønsker der end — det er jeg overbevist om — saavel her som i det andet Thing næres om, at vi maatte naae en Overenskomst og en or-